

ԱՐԾԻԻԸ

ԴԵՐԵՆԻԿ ԴԵՄԻՐՃԵԱՆԻ

Այսօրեղ ապրում էր արծիւ վեհաբքան,
Որ ազադութեամբ մենակ էր հարբում:
Հայրենին ազատ, ձիւնն յաւերժական,
Եւ սիրուն արծւանիկ լայն-լայն էր արտփում,
Երբ ամպի ձեղքից ուղկիանն էր շողում
Գոռ ալիքների թռչող վաշտերով,
Երբ խոր յափակում անդունդն էր շողում
Փոթորիկների ահեղ շնչերով:—
Ազատն է ապրել այսօրեղ մի անգամ.
Եւ շու սողում ես—հեռու բարեկամ:

Այսօրեղ ապրում էր արծիւն ամենի,
Քաջազօր արքան ժայռեղէնի գահի.
Այս բարձունքից էլ ընկաւ զահալէժ,
Ընկաւ նեփի պէս անդունդը մահի.
Այսօրեղ ամպերի քարւանն է իջնում,
Որուն է թաղում—լեռան բնակիչ,
Այսօրեղից քամին իր գաղթն է գնում,
Ուր կեանքն է սլաց, ու մահը—թռիչ:—
Ազատն է հանգել այսօրեղ մի անգամ.
Եւ շու սողում ես—հեռու բարեկամ: